

ката отишли! Всички се удавили!

– Хей! – като отишъл царят и гледа – камари, камари.

– А моят зет?

– Зет ти е тук!

– Е, щом ония се удавиха, какво да направя? Зет ми да не се удави!

Взели... отишли. Сватбата у царя направили, Взели булката.

Дошли си. Дошли вкъщи. Той нямал къща. Завел я право в къщата, в голямата, дето ги удушила. Големите къщи. Големи къщи – големи градини.

Лисицата им отоврила.

– Карайте, карайте тука, бе! Дайте, дайте вътре!

Ония дали вътре. Той свалил булката, отива право към клозета. Знае, че е къща, там ще сеги. В клозета отива.

Лисицата пак:

– Хей, шш! Ти откачен ли си, бе? Заведи булката горе, пък това идете в клозета!

Оправила се, че е такава... клозет, та да не заведе булката в клозета.

– Качете се горе, елате в клозета – пикайте, серете!

Да се сети, че това е клозет.

Взел, завел булката горе. Извикал калфите.

– Ето къде е вашият богаташ. Вашият богаташ беше някъде и сега се прибира.

Стоял, колкото стоял. Родило им се момче. Лисицата при тях стояла. Добре, ама тя се престорила на умряла. Той отишъл на полето, на работа. Върнал се. Дошъл си.

Жена му с ръка му правела, че лисицата се преструва на умряла.

– Хей!

– Какво направи, бе?

– Абе, лисицата умря, бе!

– Ее! Като е умряла – за крака я хвърли навън!

Тя станала:

– А, така ли е? Направих те царски зет. Аз ти правя номер. Да ме хване за крака и да ме хвърли навън, нали? Аз толкова хубаво направих!

Минала една седмица, лисицата наистина умряла. Пак му викнала:

– Хей! Ела да видиш как е умряла!

Мълчи, страх го е да каже. Станал и отишъл. Наистина умряла. Направил ѝ един сандък и отишъл и я погребал. Сега си живее.